

DET FÖRFALSKADE PROTOKOLLET

En filmisk erinran om den uppiktade månlandningen 1969 – och ett återbesök hos några hemliga sällskap av påfallande tvivelaktig status

av

Mats Parner

”Sammanhållningen i ett land ökar högst avsevärt om man kan peka ut en gemensam fiende. Kan det vara så att representanter för den amerikanska staten, efter kommunismens nederlag, fann det bekvämt att låta folk vända sitt intresse mot ufon och utomjordingar som det nya potentiella hotet mot den invanda livsstilen? – något att samlas kring och gemensamt besvärja”
(Sofia Åkerberg, fil dr i idéhistoria vid Umeå universitet)

☒☒☒ *”That’s one small step for a man, one giant leap for mankind!”* – ett högst obetydligt steg för människan men ett desto större kliv för mänskligheten – yttrade en till synes rörd Neil Armstrong en arla (svensk tid) söndagsmorgon i juli för ganska precis 40 år sedan. De uttalade ordens autenticitet har ingen betvivlat. Armstrong sade bevisligen exakt vad han sade med den fasthet och det eftertryck som tillfället krävde.

Däremot var de närmare omständigheterna kring den luttrade astronautens klassiska ‘månfras’ helt andra än vad folk i allmänhet känner till. För att säga det på enklast tänkbara sätt: ”Apollo 11” nådde aldrig bestämmelseorten och ändstationen *Mare Tranquillitatis* (Stillhetens hav) på månen! Pionjärtrion – Edwin ”Buzz” Aldrin, Michael Collins och den nyssnämnde Armstrong – gjorde det följaktligen inte heller. Hjältarna var på intet vis några månresenärer.

I stället tvangs alla tre medverka i vad som efterhand har kommit att framstå som ett bedrägeri av nära nog monumentalt slag. Ja, hela detta jätteprojekt har i alla sina oaptitliga detaljer tycke av bottenlöst falsarium.

Det får numera anses styrkt att alla de stillbilder som publicerats från 1969 års ”månlandning” undantagslöst är gravt och grovt manipulerade. Texten står det amerikanska stjärnbaneret rakt ut på fotografierna och tycks vaka muntert i vinden trots den kroniska frånvaron av minsta bris på månytan. Där existerar som bekant inga vindilar, kastbyar, stormar och/eller tyfoner. Till detta kommer att själva baneret förefaller mera upplyst än omgivningen på de bilder som förevisats. Här är det uppenbart att man gjort bruk av externa ljuskällor och slikt hokus pokus för att leda den amerikanska rymdtriumfen i bevis. Vidare är himmelskupan nattsvart på alla de fotoplåtar man släppt till dags dato. Eftersom månen saknar atmosfär, borde i stället mängder av stjärnor och andra himlakroppar stråla som aldrig förr på bilderna. Betänkligt är också att det inte finns några fotografiska kraterspår efter måntriumviratets berömda ‘landningsfarkost’, raketmotorns kraftfulla inbromsning till trots. Här kan man lugnt påstå att spår(bris)en förskräcker...

Bokstavligen allt fingerades/förfuskades. Det gjordes av skäl som tonade fram i blyt-belysning först efter ett helt årtionde, när den 123 minuter långa spelfilmen och thrillern **Capricorn One** hade urpremiär (1978) i Peter Hyams mäterliga regi.

I "Capricorn One", som är namnet på en ofantlig rymdfärja, har 1969 års månresa ersatts av en lika spektakulär färd till Mars, vår röda planetgranne högt i det blå, men i övrigt är de närmare betingelserna precis desamma som för Armstrong och hans kompanjoner. Filmens rymdhjältar är också tre till antalet.

Rollen som "kommendörkapten J. Walker" kreeras av den lätt distingerade och redan då smått grånade 1947-07-09 Orenthal James Simpson, även känd rätt och slätt som 'O. J.' med samma efternamn. Denne O. J. är i dag var mans niding, både hemma i Staterna och runtom i världen. Rimligen är de flesta av oss väl förtrogna med de bakomliggande orsakerna. Till dessa orsaker skall jag återkomma om ett ögonblick. Men först till rymdpudeln's nattsvarta kärna:

I filmens inledning är de tre astronauterna och Marsresenärerna – herrar Walker, Brubaker och Willis – bara timmar från att lämna sin amerikanska fosterjord i det väldiga rymdskeppet, C 1, men så blir det inte. I stället hämtas de ut ur raketerna och forslas iväg med svindlande hastighet till en övergiven militärförläggning i Nevadas öken. Under tiden skjuts C 1:an obemannad ut i det stora okända för att i ensamt majestät susa fram veckovis i riktning mot det röda slutmålet. Det 'livsuppehållande systemet' i jättefärjan har mankerat i sista stund, och av detta tvingande skäl måste stjärntrion W, B & W, tas ur tjänst i sista stund. Men av pur och lättbegriplig rädsla för att De mäktiga i Washington skall avbryta hela rymdprogrammet på finansiella grunder, så låter man spelet gå vidare. Att det väldiga schabraket sänds ut i rymden i obemannat skick, får vanligt folk runtom på vårt klot aldrig veta. De fiktiva Marsbilderna från ökenlandet i Nevada är ett viktigt inslag i bedrägerihärvan; de lurar effektivt en naiv och godtrogen allmänhet.

På exakt samma sätt gick det till i verklighetens 1969, blott med den skillnaden att Marsrollen den gången hade besatts av jordens enda drabant i vårt solsystem: månen. I praktiken (be)visar Hyams med sin film – som jag själv sett elva gånger, varav tre enbart de senaste dygnen – vad några få länge hade anat och de intrigerande hela tiden vetat:

Aldrin, Collins och Armstrong, A, C & A, åkte aldrig till månen! En fallfärdig militärbas i den amerikanska västern nära Carson City blev deras patetiska slutmål.

Jerry Goldsmith (som fick sitt genombrott i **The Omen** 1976) är enastående som filmmusiker. Med sina virulenta stråkinstrument förgyller och förtydligar han de skarpt utmejslade scenerna i "Capricorn One" och bidrar verksamt till att lögn och förbannad dikt tonar fram i än skarpare dager.

Till detta skall så läggas att rymdskeppets J. Walker, alias sinnevärldens O. J. Simpson, visade sig ha ett långt känsligare samvete än vad folk i gemen äger. Givet detta kom O. J. tids nog att framstå som en oresonlig fiende till den amerikanska makteliten. Upprepade gånger for han ut i hotelser mot de styrande och gjorde klart att han en dag skulle lägga 1969 års alla besvärande månfakta på bordet. O. J. tillhörde de invigdas krets och ansåg att sanningen *måste* fram.

Ytterst var det av detta skäl – O. J:s bristande lojalitet – som det amerikanska etablissemanget gjorde sitt bästa för att svärta ner honom. I ren och skär desperation anklagades han till sist för att i ett påstått vansinnesdåd ha mördat sin f d hustru (Nicole Brown) och hennes älskare. Men tack vare uppoffrande juristsatser frikändes Simpson i vad som i USA ibland kallas "trial of the century" (århundradets rättegång). Oväld och objektivitet kunde inhösta ännu en triumf!

Men tyvärr segrade rättvisan inte för gott. I dag är O. J. försatt ur stridbart skick bakom dubbla fängelsemurar. Olyckligtvis är sanningen inte längre på marsch.

☒☒☒ De ovanstående raderna utgör ett försök att illustrera en konspiratörs bisarra idévärld. Inte värst mycket av det utsagda har närmare verklighetsanknytning. De framförda åsikterna är definitivt inte mina personliga eller någon av mina goda vänners. Förhoppningsvis kan de inte räkna med något kompakt stöd heller bland läsarna.

Men som bekant existerar såväl genuina konspirationer som deras motsvarigheter i teorin, och de har kommit att spela en allt viktigare roll i vår mänskliga tillvaro, i synnerhet efter 1789 års stora revolution i Frankrike. Bland verkliga och inbillade konspiratörer står, historiskt sett, två grupper i viss kvantitativ och kvalitativ särklass: **(a)** judar och **(b)** 'hemliga sällskap' av skilda slag (exempelvis frimurare, korsriddare, tempelherrar, illuminater och en serie andra mer eller mindre dolska gestalter och deras koterier).

Redan för ca 2000 år sedan fick judarna – som kollektiv – skulden för Jesu död av en lång rad kristna företrädare. Därmed hade en sten satts i rullning. Under korstågsepoken intensifierades förtalet/ryktesspridningen, och på 1300-talet troddes judarna av breda skikt ha utlöst den svåra epidemi som på ärans och hjältarnas språk kallades Stora plågahn eller 'Braaddödha' och (i ett senare skede) Digerdöden. En inte helt okänd teolog och reformator från metropolen Eisleben, tysken Martin Luther (1483-1546), stämde in i hatkören. Luther framhöll att judarna vädjat till Herren att återbördna dem till Jerusalem, skänka dem världens alla rikedomar och likvidera alla hedningar.

När detta program förverkligats skulle judarna, fortfarande enligt Luther, vara det oomtvistliga herrefolket på jorden. *Rien ne va plus*.

Dessa tankefragment återkom sedan i om möjligt än brutalare form i **Sions vises protokoll** för obetydligt mer än etthundra år sedan. Protokollet sades härröra från den sionistiska kongressen i Basel, 1897, och påstods nedtecknat av initiativtagaren själv – Theodor Herzl (författaren till **Der Judenstaat**). Kärnpunkterna i det frånstötande protokollet är nog räknat fem: **(i)** judarna smider *alltid* ränker, **(ii)** finns bokstavligen *överallt*, **(iii)** kontrollerar *alla* viktiga institutioner, **(iv)** åtlyder *en och endast en* central auktoritet – de sägenomspunna "vise" – och till all olycka **(v)** är judarnas maktövertagande *på god väg att lyckas*.

I en "förklarande" not till protokollet får man veta att tanken på ett judiskt världsimperium har minst sagt uråldriga rötter: år 929 f Kr uppges konung Salomo och andra vise män ha stakat ut erövringsplanerna för gott.

Detta racistiska (protokolls)dravel spreds i massiva upplagor över stora delar av världen under förra seklets inledande decennier. Bl a finansierade den amerikanske bilmagnaten Henry Ford, 1920, ett nytryck på hela 500 000 ex. I Sverige lanserades eländet av (ö)kända antisemiter som Elof Eriksson och Einar Åberg och gavs ut ända in på 40-talet.

Emellertid visade en brittisk journalist, redan 1921, att "Sions vises protokoll" till alla delar är en förfälskning, initierad av den tidens ryska säkerhetstjänst, *Ochranan*, och han kunde rent av verifiera detta bortom allt rimligt tvivel. Det hindrar inte att protokollet blev ett mäktigt vapen avsevärt senare i kansler Adolfs händer under Tredje riket. Notoriska entusiaster, med hemvist i exempelvis Iran och Palestina, tror f ö på Sions vise och protokollets äkthet än i dag.

Något som borde vara oss alla en källa till sorg och vrede.

☞ Nere på kontinenten, huvudsakligen i Tyskland, fanns i början av 1900-talet mängder av excentriska grupper, nätverk och klickbildningar som förebådade och med tiden aktivt kom att samverka med nationalsocialismen. Flera av dessa kufiska sällskap var öppet racistiska och antisemitiska och slogs med näbbar och klor för sina rasidéer.

Medlemmarna ägnade också delar av sin värdefulla tid åt naturdyrkan, långa skogsvandringar, stärkande nakenbad och ystra danser kring muntert sprakande lägereldar. Vidare åkallade man grekiska och/eller fornnordiska gudaväsen, lovsjäng intuitionen på bekostnad av det rationella omdömet och hyllade Dådet (*die Tat*). I snävare kretsar bedrevs även planmässiga studier, inte minst av Helena Petrovna Blavatskys oövervinneliga tänkande. Också runtecknen från svunna tider fick berättigad uppmärksamhet liksom, givetvis, hakkorset (svastikan). Men högst av allt skattades det ariska blodets renhet.

Den österrikiske mystikern och skribenten Guido v. List (1848-1919) var en av portalfigurerna i dessa mindre upplyftande sammanhang. Denne extreme rasideolog uppfattade runmagin som tillvarons yttersta mening och avfattade tjocka luntor i ämnet; de finansierades till sista öret av ett särskilt 'Guido v. List-sällskap' i Wien. Till v. Lists inre cirkel räknades den om möjligt än märkligare Jörg Lanz v. Liebenfels (1874-1954) men också August Strindberg. Vid ett tillfälle samlades dessa tre herrar i ett gammalt ungerskt slott och anslog ett par dygn åt hedniska riter, allt till den samtida mänsklighetens fromma. (Dessa fakta inhämtar man på sid. 93ff i Richard Nolls mycket läsvärda **Jungkulten. En modern mysteriereligiöns födelse** (Ordfront 1997)).

Guido v. List är vidare mannen bakom de "ariosofiska doktrinerna", ett rastänkande som vann ankläng i en lång rad grupperingar med konspirationer högst upp på dagordningen ... och som i nästa fas blev officiös statsfilosofi i Hitlers Tredje rike. I obskyra sammanslutningar av typen **Germanen Orden**, **Tannenberg-stiftelsen** (von Ludendorffs skötebarn) och **Thule-sällskapet** omfamnade man, bildligt talat, hela v. Lists "tankevärld". I Thule-kotteriet hade storheter som Hans Frank, Julius Streicher och Rudolf Hess organiserat sig. Nästan 400 politiska mord hann dessa ljusgestalter effektuera under storhetstiden, åren före Adolfs *Machtübernahme*.

Det finns ett dolt maktcentrum högt upp i samhällspyramiden, ett centrum i vilket de edsvurna ideligen smider ränker och gaddar sig samman mot enkelt, hederligt folk. Detta etablissemanng har en agenda, som är helt och hållet falsk. Därför måste skurkarna avslöjas till vilket pris som helst – och det brådskar. Nej, inte en minut får gå förlorad.

Så ser det konspirativa tänkandet ut i sammanfattning. Det finns all anledning att återvända till dess fascinerande tankemönster i kommande texter.

Mats Parner